

§ 179 Stöd till församlingars och stifts internationella engagemang

LEIF NORDLANDER:

Ordförande, kyrkomötesledamöter, biskopar och åhörare! Internationella frågor har varit centrum för mitt liv sedan jag började gå i kyrkan. Det har varit det som har varit en av livsnerverna.

Det finns problem med att människor åker runt i världen. Man hittar verkligheten, man ser, man delar och man möter människor. Man möter deras nöd, man möter deras situation och man tänker att man måste göra något. Vi är många som upplever och ser att människor i våra församlingar får en insikt om detta. Det kan ta sig olika uttryck. För ett drygt år sedan ringde en person mig och frågade: "Leif, det finns ett projekt som jag gärna hade prioriterat men som jag inte får in i budgeten för Hela Världen, Svenska kyrkans internationella arbete. Kan du göra något?" Det kunde jag. Till dags dato har cirka en miljon kronor samlats in till en flickskola i nordvästra Tanzanias allra nordvästligaste hörn, en skola som innebär utbildning och framtid för många flickor i det området. Det är från en stiftelse som jag råkar sitta i som finns i mitt kontrakt, Skara-Barne kontrakt. Alla de här pengarna tror jag hade kunnat förmedlas på ett alldeles utmärkt sätt genom Svenska kyrkans internationella arbete, men nu har de gått värdshus förbi, så att säga.

Jag önskar att vi skulle finna vägar för att kunna kanalisera också sådana medel. Den officiella svenska kyrkan har dock haft en liten kontakt med denna verklighet. Till min stora glädje var det biskop Söderberg i Västerås som hade förmånen att inviga en del av det här projektet, en stor aula för eleverna som heter *Senate Hall*. Jag har under tiden fått information av Anders Åkerlund, ordförande i nämnden, med en försäkran att man redan i nämnden söker möjligheter för hur man ska kunna samverka med lokala initiativ. Därför väljer jag att inte ge något eget yrkande i detta sammanhang utan nöjer mig med Anders Åkerlunds försäkran. Uppfylls den inte, Anders, kommer jag tillbaka med blåslampa.

AGNETA BRENDT:

Herr ordförande, ledamöter, biskopar! Jag tänker av hänsyn och respekt för ordföranden hålla mig väldigt kort. Det är flera som behöver få prata efter mig.

I det här betänkandet behandlar vi i utskottet motionen 2010:37 av Leif Nordlander. Motionären föreslår att Kyrkostyrelsen ska ges i uppdrag att utreda möjligheterna för Hela Världen, Svenska kyrkans internationella arbete, att stödja projekt som initieras och utvecklas lokalt. Utskottet understryker vikten av att värna och stötta ett starkt lokalt engagemang i internationell mission och diakon, men anser inte att ett särskilt utredningsuppdrag är motiverat. Utskottet föreslår därför att motionen avslås.

Jag skulle kunna prata länge om det här, men nu tackar jag för mig och yrkar bifall till utskottets förslag.

BISKOP HANS-ERIK NORDIN:

Ordförande, kyrkomötesledamöter! Jag menar att motion 2010:37 är synnerligen viktig, trots att jag skulle kunna säga att jag yrkar bifall till utskottets hemställan.

Det är så att det inte bara finns en liten rännil av ekonomiska bidrag som rinner förbi Svenska kyrkans internationella arbete ut i afrikanska miljöer, i Baltikum eller i andra delar av världen. Många församlingar är ute på resa för att studera hur mission och internationellt bistånd fungerar. Då upptäcker man att det läcker i ett tak. Man märker att den skola man besöker har väldigt undermålig kvalitet och man åker hem och samlar in pengar och skickar ner dem. Detta sker på punkt efter punkt och många bidrar. Om den här strömmen fortsätter riskerar

vårt internationella arbete att förlora mängder av pengar och kontroll, inte för att kontrollera goda initiativ utan för att vi inte bedriver mission på det sätt som exempelvis pingströrelsen gör, där enskilda församlingar kommunicerar med församlingar. Vi kommunicerar med de inhemska kyrkorna. Det är en viktig principiell fråga, att vi lyssnar till den inhemska kyrkans prioriteringar.

Nu kan det emellertid hända att det sker sådana här intressanta projekt i miljonklassen och då borde det vara möjligt att kommunicera med internationella nämnden eller internationella avdelningen och hitta lösningar. Flexibiliteten behöver uppövas, som det står i utskottets skrivning. Därför skulle jag vilja säga att jag gärna tar med mig den här frågan in i internationella nämndens sammanträden. Jag vet att Anders Åkerlund stöder samma sak, så vi är överens i sak. Även om jag stöder utskottet behöver vi inte nödvändigtvis driva en lång debatt om detta. Det bör kunna hanteras.

Välkommen åter nästa år, Leif Nordlander, om det inte fungerar.